

[Valdemar Sørensen.]

Forslagets § 1 mod Opsigelse inden 1. April 1943 ogsaa bliver gældende for de her omhandlede Lejeforhold.

Der er andre Enkeltheder i Lovforslaget, som det kunde være fristende at dvæle lidt ved. Jeg skal ikke komme ind paa dem alle sammen, men et Par Bemærkninger om Ændringerne i § 5 vedrørende Udlejerens Adgang til under en Retssag at faa Lejeren opsagt, naar det sandsynliggøres, at han trods Paamindelse ikke iagtager god Skik og Orden i Ejendommen, vil jeg dog tillade mig at gøre. Bestemmelsen kom, som det vil huskes, ind ved Lovrevisioen i Fjor og sammen med det vage Udtryk, at Lejerens Forsyndelser ikke skal godtgøres, som man dog almindeligvis forlanger det under en Retssag, men blot sandsynliggøres, var der i Lovforslaget tilføjet, at Bestemmelsen ogsaa skulde omfatte Lejerens Husstands Optræden eller Forhold, naar heraf opstod Ulemper for Ejendommen eller andre Beboere i den, en i sig selv unødvendig Tilføjelse, da Lejeren som den ansvarlige i Lejeforholdet inden for rimelige Grænser ogsaa maa være ansvarlig herfor. I den Udformning, som Forslaget havde i Fjor, forekom Paragraffen imidlertid det nedsatte Udvalg at være saa svækkende for Lejerens Stilling, at den maatte ændres, og man enedes i Udvalget og med den højtærede Indenrigsminister om den nuværende Formulering, der beholdt det for Udlejerens Stilling gunstigere Udtryk, at Lejerens Overtrædelse ikke skal dokumenteres, men blot sandsynliggøres, medens man i øvrigt blev ved den almindelige Huslejelovs Paabud om 'god Skik og Orden i Ejendommen.

Men medens Udvalget og Ministeren dengang kom til Enighed om den nuværende Formulering, dukker det, man ved den Lejlighed tog ud af Lovforslaget, nu op igen og i den samme Ordlyd, blot med den svage Motivering i Bemærkningerne til det nye Lovforslag, at der kan forekomme Tilfælde, hvor Lejeren, selv om han i og for sig ikke tilsidesætter Husordenen, dog ved sin egen eller sin Husstands Optræden eller Forhold gør sig fortjent til en Opsigelse. Det kan naturligvis forekomme — meget kan forekomme her i Verden, som man alligevel ikke vil bruge som Motiv i en Retssag

som dem, der her er Tale om. Men det forekommer mig at være en utilstrækkelig Motivering for Indføjelse af en tidligere i Enighed forkastet Lovændring, der, saaledes som Livet nu engang former sig — hvad man saa end siger i Bemærkningerne —, først og fremmest er rettet mod de børnerige Familier, hvis Optræden eller Forhold i en Ejendom erfaringsmæssigt gør dem til de første og særlig egnede Ofre for den Slags Bestemmelser. Jeg haaber derfor, at den tidligere Enighed om den nu igen foreslaaede Formuleringens Unødvendighed ogsaa opretholdes denne Gang i Udvalgsarbejdet.

§§ 7 og 9 indeholder det i mine Øjne ejendommelige, at den Bestemmelse, hvorefter de første 10 pCt. af Brændselsprisernes Stigning, som Ejerne hidtil skulde bære, nu forsvinder, saa hele Brændselsprisernes Stigning lægges over paa Lejerne. Motiveringen i Bemærkningerne kan lyde meget naturlig, men man maa være klar over, at man hermed foretager en almindelig Lejeforhøjelse i mange centralvarmeopvarmede Ejendomme, og man gør det paa et Tidspunkt, hvor Regnskaberne for Varmeudgifterne er saa uigennemtrængelige for Lejeren, at kun de færreste kan vide, om de ikke betaler mere, end der virkelig er gaaet til Opvarmningen.

Min personlige Mening om dette Forhold er kort og barsk den, at i saare mange Tilfælde giver de Beløb, Lejerne efter Regnskabet skal betale, Ejeren mere end Erstatning for de 10 pCt., han skal bære af Brændselsprisernes Opgang. Jeg tror ikke, man kan lade dette Forhold vedblive at bestaa. Vil man nu fritage Ejerne helt for den økonomiske Risiko ved Brændselsprisernes Stigning og foretage den deraf følgende Lejeforhøjelse, saa kommer man til at træffe en Ordning, hvorefter det bliver muligt for Lejerne gennem de Regnskaber, de faar forelagt, at overbevise sig om, at de ikke betaler mere, end nødvendigt er. Vi ved alle sammen, at i mangfoldige Tilfælde gør de det. Daarlige Centralvarmeanlæg kan være Grunden, daarlige Indkøb kan være det, Lyst til at skabe sig en Fordel paa ogsaa denne Udgift, hvad der kan være meget naturligt, kan ogsaa være Grunden; men hvad det saa end er, er der ingen, der paa Grundlag af de Regnskaber, der forelægges, kan sige, om disse er rigtige eller ej. Jeg har tidligere fremhævet dette For-